

Vypraveno dne 18.9.2017

Krajský úřad Olomouckého kraje
Odbor majetkový, právní a správních činností
Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

č. j. KUOK 92912/2017

V Olomouci dne 18. září 2017

sp. zn. KÚOK/32768/2017/OMPŠČ-P/611

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 18.9.2017

Datum: 18.9.2017

Podpis: *[Podpis]*

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Olomouckého kraje, Odbor majetkový, právní a správních činností (dále také odvolací orgán), příslušný podle § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), rozhodl o odvolání obviněného z přestupku

, zastoupeného Mgr. Danem Pospíšilem, advokátem se sídlem AK Sokolská tř. 21, Ostrava, které bylo podáno dne 28. 3. 2017, odvolacímu orgánu předloženo dne 30. 3. 2017 a které směřuje proti rozhodnutí Magistrátu města Přerova, odboru evidenčních správních služeb a obecního živnostenského úřadu, oddělení přestupků, písemně vyhotovenému dne 6. 3. 2017 a vydanému dne 10. 3. 2017 v přestupkovém řízení pod číslem jednacím MMPr/029992/2017/Sv, takto:

I. Podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu se rozhodnutí Magistrátu města Přerova, odboru evidenčních správních služeb a obecního živnostenského úřadu, oddělení přestupků, písemně vyhotovené dne 6. 3. 2017 a vydané dne 10. 3. 2017 pod číslem jednacím MMPr/029992/2017/Sv ve výroku, kterým byla obviněnému uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1000 Kč,

z r u š u j e

a věc se vrací k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal.

II. Podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu se rozhodnutí Magistrátu města Přerova, odboru evidenčních správních služeb a obecního živnostenského úřadu, oddělení přestupků, písemně vyhotovené dne 6. 3. 2017 a vydané dne 10. 3. 2017 pod číslem jednacím MMPr/029992/2017/Sv ve zbytku

p o t v r z u j e .

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím Magistrátu města Přerova, odboru evidenčních správních služeb a obecního živnostenského úřadu, oddělení přestupků (dále také správní orgán prvního stupně) písemně vyhotoveným dne 6. 3. 2017 a vydaným dne 10. 3. 2017 pod číslem jednacím MMPr/029992/2017/Sv (dále také napadené rozhodnutí) byl

uznán vinným
přestupkem podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o střetu zájmů), kterého se měl dopustit tím, že z nedbalosti dne 15. 2. 2016 při jednání Zastupitelstva města Prostějova neoznámil svůj poměr k projednávané dotaci pro Dělnickou tělocvičnou jednotu Prostějov, z. s. (dále jen DTJ), tedy nepodal oznámení o osobním zájmu podle § 8 zákona o střetu zájmů. Podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích) a § 24 zákona o střetu zájmů správní orgán prvního stupně uložil obviněnému za uvedené jednání pokutu ve výši 5000 Kč a současně mu v souladu s § 79 odst. 1 zákona o přestupcích a § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, uložil povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč. Ke splnění obou uložených povinností, zaplacení uložené pokuty a nákladů spojených s projednáváním přestupku mu pak stanovil lhůtu patnácti dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.

Obviněný z přestupku napadl rozhodnutí v celém jeho rozsahu včasným a přípustným odvoláním podaným dne 28. 3. 2017. V odvolání uvedl, že správní orgán pochybil, když ho uznal vinným, neboť nedostatečně zohlednil veškeré relevantní skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Namítnul, že jeho členství ve spolku DTJ nebylo a není utajovanou skutečností, nýbrž se jedná o skutečnost obecně a veřejně známou, když jeho členství v DTJ bylo opakovaně zmiňováno v regionálním i celostátním tisku, což doložil do spisu. Dále v odvolání uvedl, že schvalovaná dotace DTJ byla účelově poskytnuta oddílu boxu, který reprezentuje Českou republiku na mezinárodní úrovni, a že je tedy neoddiskutovatelným veřejným zájmem, aby byl takový sportovní oddíl ze strany samosprávného celku podporován, a tedy lze prospěch takové dotace označit za obecně zřejmý, dotace byla poskytnuta na obecně prospěšný účel a nemůže tak na ni dopadat povinnost dle ustanovení § 8 zákona o střetu zájmů. Dále obviněný namítl, že doložil vyúčtování poskytnuté dotace, z čehož je zřejmé, že nebyla využita k žádným jeho osobním či majetkovým zájmům, a že mu ani jeho rodinným příslušníkům neplynula žádná osobní či finanční výhoda. Obviněný odmítnul, že by neoznámil svůj poměr k věci, kdy toto učinil zvednutím ruky na dotaz Ing. Navrátila na jednání zastupitelstva dne 15. 2. 2016. Byť striktně nedodržel ústní formu, považuje za extrémní formalismus spatřovat v tomto postupu pochybení, neboť účel zákona byl jednoznačně splněn. Dále obviněný v odvolání uvedl, že mu je záhadou, kde správní orgán přišel na to, že je jeho povinností svůj poměr k věci oznamovat písemně, když žádná taková povinnost ze znění § 8 zákona o střetu zájmů nevyplyvá.

V souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal odvolací orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek obviněného obsažených v odvolání.

Z předloženého spisového materiálu bylo zjištěno, že předmětné řízení o přestupku bylo zahájeno dne 3. 6. 2016, kdy bylo správním orgánem prvního stupně

v souladu s § 46 odst. 1 správního řádu oznámeno, že proti jeho osobě zahájil správní orgán prvního stupně řízení o přestupku. Spolu s oznámením o zahájení řízení byl obviněný předvolán v souladu s § 59 správního řádu k ústnímu jednání na 23. 6. 2016. K nařízenému ústnímu jednání se předvolaný dostavil. Správní orgán prvního stupně dne 27. 7. 2016 vydal pod č. j. MMPr/092141/2016/Sv rozhodnutí,

kterým zastavil řízení o dotčeném přestupku podle § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích. Toto rozhodnutí bylo Krajským úřadem Olomouckého kraje rozhodnutím ze dne 30. 9. 2016 č. j. KUOK 93185/2016 zrušeno v přezkumném řízení a věc byla správnímu orgánu prvního stupně vrácena k novému projednání. Správní orgán prvního stupně předvolal obviněného v souladu s § 59 správního řádu k ústnímu jednání na 19. 12. 2016. Další ústní jednání pak proběhlo řádně dne 23. 1. 2017. Správní orgán prvního stupně umožnil obviněnému uplatnit jeho práva v souladu s § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu. Poté dne 10. 3. 2017 vydal opětovně rozhodnutí, proti kterému se odvolal. Krajský úřad Olomouckého kraje rozhodl o odvolání dne 5. 5. 2017 svým rozhodnutím vydaným pod č. j. KUOK 44788/2017. Toto druhostupňové rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 5. 5. 2017, bylo zrušeno z podnětu odvolacího orgánu v přezkumném řízení rozhodnutím Ministerstva spravedlnosti ČR, Odborem střetu zájmů, vydaným pod č. j. MSP-71/2017-OSZ-SP/2 dne 19. 7. 2017, které nabylo právní moci dne 11. 8. 2017, a věc byla odvolacímu orgánu vrácena. Důvodem zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu byla skutečnost, že odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí se nacházelo v diskrepanci s jeho výrokovou částí, kdy odvolací orgán se sice ztotožnil s výrokem o sankci rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a neshledal jeho nezákonnost či věcnou nesprávnost, tento závěr však neměl odraz ve výrokové části přezkoumávaného rozhodnutí, kde mělo být uvedeno, že napadené rozhodnutí se ve zbytku potvrzuje. Jiné vady, pro které by se přezkoumávané rozhodnutí dostalo do rozporu se zákonem, přezkumný orgán neshledal.

Dne 1. 9. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 14/2017 Sb., který změnil mimo jiné ustanovení § 8, § 23 a § 24 zákona o střetu zájmů. Odvolací orgán se proto zabýval také tím, jakou právní úpravou se bude řídit rozhodování o odpovědnosti za přestupek, kdy zde platí zásada, že odpovědnost za přestupek se posuzuje a sankce (správní trest) se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl přestupek spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele přestupku příznivější. Přitom platí zásada, že dřívějšího nebo nového zákona je třeba užít jako celku.

Skutková podstata řešeného přestupku obviněného a sankce (správní trest) za něj je upravena v zákoně o střetu zájmů. Přestupek byl spáchán dne 15. 2. 2016 za účinnosti předchozí právní úpravy. Odvolací orgán nyní rozhoduje za účinnosti nové právní úpravy. Porovnáním právních úprav odvolací orgán zjistil, že skutková podstata přestupku zůstala totožná (nepodání oznámení podle § 8 zákona o střetu zájmů), v pozdějším zákoně došlo pouze k upřesnění v § 8 zákona o střetu zájmů tak, že prospěch nebo zájem musí být zřejmý ve vztahu k neomezenému okruhu adresátů. Pozdější zákon je jednoznačně přísnější v ustanovení o sankci, kdy zákon o střetu zájmů ve znění účinném od 1. 9. 2017 nově určuje také minimální výši pokuty za tento přestupek ve výši 1.000 Kč a současně výslovně stanoví, že za něj nelze uložit napomenutí. Pozdější zákon (tedy zákon o střetu zájmů ve znění účinném od 1. 9. 2017) není příznivější, a proto se bude odpovědnost za přestupek posuzovat podle zákona o střetu zájmů ve znění účinném ke dni spáchání přestupku.

Dále je nutné také se zabývat tím, že obecná ustanovení o odpovědnosti za přestupek byla ode dne spáchání přestupku postupně upravena zákonem ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, tímž zákonem ve znění účinném do 30. 6. 2017 a zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017. Odvolací orgán věc posoudil tak, že je třeba aplikovat zákon ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2016, když žádná z následujících právních úprav nebyla pro obviněného

příznivější. Zákon ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 1. 7. 2017 ani zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich neobsahovaly pro obviněného příznivější ustanovení o ukládání sankcí (správních trestů), rovněž vymezení pojmu přestupku v pozdějších předpisech nebylo pro obviněného příznivější, ani ustanovení o správně trestní odpovědnosti, zavinění, stejně jako o správní trestnosti účastenství a o jednotlivých stadiích přestupků a o místní a osobní působnosti zákona. Rovněž ustanovení o zániku o odpovědnosti za přestupky příznivější nebyla, nadto však podle § 112 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich platí, že ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí.

Co se týče procesních ustanovení, stanoví přechodná ustanovení zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich v § 112 odst. 4, že zahájená řízení o přestupku, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů, tedy podle zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Po prostudování spisového materiálu a námitek uvedených v odvolání odvolací orgán konstatuje, že považuje závěr správního orgánu prvního stupně o vině obviněného za zákonný a správný, když je v souladu s výsledky provedeného dokazování a použitá právní kvalifikace přestupku odpovídá skutkovým zjištěním. Správní orgán prvního stupně jej v napadeném rozhodnutí rovněž v dostatečné míře odůvodnil. Také s právní kvalifikací zavinění ve formě nevědomé nedbalosti se odvolací orgán ztotožňuje. Se zřetelem k výše uvedenému považuje odvolací orgán stav přezkoumávané věci za zjištěný v souladu s ustanoveními § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, když o něm nejsou důvodné pochybnosti a byly zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. Rovněž u výroku napadeného rozhodnutí o sankci nebyly v odvolacím řízení zjištěny vady, které by odůvodňovaly jeho změnu či zrušení. Odvolací orgán považuje výši uložené pokuty vzhledem ke všem okolnostem případu za přiměřenou. Uvedená pokuta, která je uložena při spodní hranici zákonné sazby dle § 24 zákona o střetu zájmů, kdy horní hranice sazby činí 50.000 Kč, odpovídá menší společenské škodlivosti přestupku, která je dána politicko-etickou povahou přestupku a jeho nižší závažností. Správní orgán prvního stupně při uložení pokuty dbal její přiměřenosti i z hlediska jejího účelu a stanovená výše koresponduje s individuálními okolnostmi tohoto konkrétního případu a významem chráněného zájmu, kterým je zájem společnosti na transparentnosti jednání veřejných funkcionářů. Uložení sankce v dané výši je v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zdůvodněno a odvolací orgán ho považuje za zákonné a věcně správné.

Správní orgán prvního stupně uložil dle § 79 odst. 1 zákona o přestupcích obviněnému povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku, avšak v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu tento výrok v napadeném rozhodnutí řádně neodůvodnil. Dle tohoto ustanovení je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí uvést důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Tato povinnost se týká také výroku o uložení povinnosti nahradit náklady řízení.

Odvolací orgán se zabýval i námitkami uvedenými v odvolání, kde namítá, že jeho členství ve spolku DTJ nebylo a není utajovanou skutečností, nýbrž se jedná o skutečnost obecně a veřejně známou, když jeho členství v DTJ bylo

opakovaně zmiňováno v regionálním i celostátním tisku, což doložil do spisu. Touto námitkou se zabýval i správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí na str. 5 a odvolací orgán se s jeho závěry ztotožňuje. Odvolací orgán nesdílí názor obviněného, že jeho případný osobní zájem na věci byl v danou chvíli obecně zřejmým proto, že jeho členství v DTJ bylo (dle jeho názoru) obecně a veřejně známé díky publikování této informace v tisku. Tyto skutečnosti jsou zpochybněny již samotnou okolností, že Ing. Navrátil před hlasováním přítomné vyzval, aby se členové DTJ přihlásili, kdy lze dovodit, že smyslem této výzvy bylo, aby se všichni přítomní tuto skutečnost dozvěděli (protože zde byla pochybnost, zda tuto skutečnost znají). Odvolací orgán nepovažuje okolnost, zda členství v DTJ je obecně a veřejně známé, za relevantní skutečnost ve vztahu k otázce naplnění znaků skutkové podstaty dotčeného přestupku, když má za to, že členství v zájmové skupině neznamená automaticky (bez dalšího) povinnost oznamovat možný osobní zájem v případě udělované dotace této zájmové skupině, a současně za to, že skutečnost, že by členství v zájmové skupině bylo „veřejně známé“, by nemohla bez dalšího způsobit automatické nastoupení výjimky z případné povinnosti učinit oznámení. Zákon spojuje výjimku z povinnosti učinit oznámení o osobním zájmu s případem, kdy se zřetelem k výsledku projednávání věci je obecně zřejmá možnost vzniku osobní výhody (újmy), tedy že je obecně zřejmý zájem veřejného funkcionáře na výsledku projednávání věci. Rozhodné jsou tedy důsledky věci, o které je hlasováno, kdy tyto mohou být prospěchem či zájmem obecně zřejmým, a pak jsou naplněny podmínky výjimky z povinnosti učinit oznámení o osobním zájmu.

Dále obviněný v odvolání uvedl, že schvalovaná dotace DTJ byla účelově poskytnuta oddílu boxu, prospěch takové dotace lze označit za obecně zřejmý, dotace byla poskytnuta na obecně prospěšný účel a nemůže tak na ni dopadat povinnost dle ustanovení § 8 zákona o střetu zájmů. K tomu odvolací orgán uvádí, že část věty za středníkem v § 8 odst. 1 zákona o střetu zájmů, kde je uvedeno: „*to neplatí, jde-li jinak o prospěch nebo zájem obecně zřejmý*“, se netýká samotného předmětu hlasování kolektivního orgánu, ale týká se případů, kdy důsledky věci, o které bude rozhodovat orgán, jehož je veřejný funkcionář členem, dopadají nejen na samotného veřejného funkcionáře nebo jinou osobu s ním spjatou, ale na neurčitý okruh adresátů, včetně samotného funkcionáře, jinak řečeno (zpravidla) na všechny členy příslušného orgánu. Tj. jde o případy, kdy by byli z povahy věci ve střetu zájmů „všichni“. To však není případ účelově určené dotace pro DTJ. Takový právní výklad této části ustanovení § 8 zákona o střetu zájmů plyne jak z důvodové zprávy k novele zákona o střetu zájmů, tak z komentáře k zákonu o střetu zájmů od JUDr. Josefa Vedrala Ph.D. (C. H. Beck, 2. vydání, 2012, str. 74).

Dále obviněný namítl, že doložil vyúčtování poskytnuté dotace, z čehož je zřejmé, že nebyla využita k žádným jeho osobním či majetkovým zájmům, a že mu ani jeho rodinným příslušníkům neplynula žádná osobní či finanční výhoda. K tomu odvolací orgán uvádí, že k této věci se již vyjadřoval správní orgán prvního stupně v napadeném rozhodnutí, a že tato namítaná skutečnost je irelevantní pro posouzení odpovědnosti za projednávaný přestupek. Zde je přestupkovým jednáním neoznámení poměru k projednávané věci, bez ohledu na to, zda následně v souvislosti s touto projednávanou věcí došlo skutečně ke vzniku osobní výhody nebo újmy nebo naplnění jiného osobního zájmu či nikoliv. Zákon nestanoví, že oznámení je povinen veřejný funkcionář učinit až v případě, kdy je jisté, že mu vznikne osobní výhoda či újma, ale již v případě, že zde existuje potencialita vzniku takové výhody či újmy.

Obviněný v odvolání odmítl, že by neoznámil svůj poměr k věci, kdy toto učinil

zvednutím ruky na dotaz na jednání zastupitelstva dne 15. 2. 2016. Touto námitkou se zabýval i správní orgán prvního stupně v napadeném odvolání, kde na str. 6 uvádí, že zvednutím ruky obviněný pouze vyjádřil své členství v DTJ, ale nevyjádřil zákonem stanoveným způsobem svůj možný střet zájmů v projednávané věci. Zákon o střetu zájmů v § 8 odst. 2 stanoví, že oznámení podává veřejný funkcionář ústně a že musí být vždy součástí zápisu z jednání. V daném případě však zápis z dotčeného jednání zastupitelstva uvedené oznámení ve smyslu zákona o střetu zájmů neobsahuje a ani obsahovat nemůže, když obviněný při ústním jednání i v odvolání prohlásil, že svůj zájem na věci oznámil zvednutím ruky, což však neodpovídá zákonem stanovené formě oznámení a lze tedy konstatovat, že oznámení podle § 8 zákona o střetu zájmů obviněným podáno nebylo.

K námitce, která se týká formalistického přístupu správního orgánu prvního stupně, odvolací orgán uvádí, že pokud zákon definuje určité jednání (opomenutí) jako přestupek, je již tímto jeho kauzálním definováním v zákoně vyjádřena jeho společenská škodlivost, jakkoliv se může zdát, že doslovné lpění na dodržování této zákonné povinnosti je formalistické. Pokud zákon o střetu zájmů v § 8 stanoví náležitosti oznámení o osobním zájmu, a to že oznámení se podává ústně v průběhu jednání a že takové oznámení musí být součástí zápisu z jednání, a současně § 23 odst. 1 písm. a) zákona o střetu zájmů určuje, že nepodání oznámení o osobním zájmu je přestupkem, pak je povinností správního orgánu se zněním zákona řídit. Aby jednání (opomenutí) bylo přestupkem, musí být naplněny jak jeho formální znaky definované zákonem, tak také materiální znak přestupku, kterým je společenská škodlivost. Pokud by nesplnění povinnosti podat oznámení o osobním zájmu nebylo definováno jako přestupek, stalo by se ustanovení § 8 zákona o střetu zájmů pouhým proklamativním ustanovením. Zákonodárce však zde normativně definoval závazné pravidlo chování, jehož porušení je přestupkem. Z tohoto pohledu je třeba vnímat definování skutkové podstaty přestupku jako zákonné vyjádření společenské škodlivosti určitého jednání (opomenutí). Současně je nutno konstatovat, že nízká společenská škodlivost řešeného přestupku se v tomto případě projevila v ukládané sankci, kdy správní orgán prvního stupně při jejím ukládání správně přihlédl také ke způsobu spáchání přestupku, kdy obviněný měl za to, že svou zákonnou povinnost dle § 8 zákona o střetu zájmů splnil, a uložil pokutu ve výši jedné desetiny maximální výměry. Bylo také správně přihlédnuto k tomu, že v daném případě šlo o nejméně závažnou formu zavinění, nevědomou nedbalost, kdy obviněný nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k tomu, že je veřejným funkcionářem, vědět měl a mohl. Smyslem právní regulace upravené zákonem o střetu zájmů je uspokojení zájmu veřejnosti na transparentnosti a kontrole jednání veřejných funkcionářů, kdy skutečnost, že se takový funkcionář nachází ve střetu zájmů, není hodnocena jako negativní. Jde zde o prevenci, a tedy o to, aby se i možnost existence osobní zainteresovanosti veřejného funkcionáře na věci stala transparentní.

Námitce obviněného, že mu je záhadou, kde správní orgán přišel na to, že je jeho povinností svůj poměr oznamovat písemně, když žádná taková povinnost ze znění § 8 zákona o střetu zájmů nevyplyvá, musí odvolací orgán přisvědčit. Z platného znění ustanovení § 8 zákona o střetu zájmů opravdu taková povinnost nevyplyvá. Tato možnost existovala za dříve platné právní úpravy zákona o střetu zájmů. Tento nedostatek napadeného rozhodnutí však nemá vliv na jeho zákonnost.

Odvolací orgán věc v části vrací správnímu orgánu prvního stupně, aby ve věci nákladů řízení opětovně rozhodl a v novém rozhodnutí napravit vytknuté nedostatky

odůvodnění. Jelikož odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil jen zčásti, tak v souladu s § 90 odst. 5 větou druhou správního řádu ho ve zbytku potvrdil.

Poučení o odvolání

Proti rozhodnutí odvolacího orgánu se nelze dále odvolat (§ 91 odst. 1 věta první správního řádu).

Mgr. Hana Kiliánová
vedoucí oddělení přestupkového
Odboru majetkového, právního
a správních činností

Obdrží:

1. prostřednictvím svého zmocněnce Mgr. Dana Pospíšila, advokáta se sídlem AK Sokolská tř. 21, Ostrava